

РЕШЕНИЕ

№ 3483

гр. София, 28.05.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXI КАСАЦИОНЕН
СЪСТАВ**, в публично заседание на 14.05.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Силвия Димитрова

ЧЛЕНОВЕ: Петя Стоилова

Атанас Николов

при участието на секретаря Албена Илиева и при участието на прокурора Емил Георгиев, като разгледа дело номер **3245** по описа за **2021** година докладвано от съдия Петя Стоилова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК, вр. чл. 63, ал. 1, изр. второ от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба от представляващите Застрахователно дружество [фирма] /ЗД [фирма]/, чрез адв. Г., срещу Решение № 20062769 от 10.03.2021г. на Софийски районен съд /СРС/, НО, 135-ти с-в, по н.а.х.д. № 229/21г., с което е потвърдено Наказателно постановление № Р-10-657/15.12.2020г. на заместник-председателя на Комисия за финансов надзор /КФН/, ръководещ Управление „Застрахователен надзор“, с което на основание чл. 644, ал. 2, предл. второ, вр. с ал. 1, т. 2 от КЗ, вр. с пар. 1, т. 51 от ДР на КЗ на касатора за нарушение на чл. 496, ал. 2, вр. с ал. 1 от Кодекса на застраховането /КЗ/ е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 2000,00 /две хиляди/ лева.

С жалбата се релевират доводи за неправилност на решението на СРС поради постановяването му при неправилно тълкуване на материалния закон и при допуснати съществени процесуални нарушения. Касаторът счита, че не е извършил административното нарушение, за което е санкциониран, тъй като към момента на съставяне на АУАН на потребителя на застрахователна услуга е изцяло заплатено определеното обезщетение. Оспорва квалификацията на нарушението като повторно с аргумент, че предишното нарушение, визирано в НП, е съставомерно по чл. 271 КЗ

/отм./. На следващо място, счита, че при предявяване на обвинението в извършване на административно нарушение с АУАН е следвало да бъде включен и факта на повторността, за да бъдат изпълнени изискванията на чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН, тъй като последното се явява елемент от фактическия състав на нарушението от обективна страна. Счита, че това представлява грубо нарушение на правото му на защита и противоречи на принципа *reformation in reus*. Пзовава се на съдебна практика в този смисъл. Наред с това, касаторът твърди, че неправилно е определена датата на извършване на нарушението, както и че е нарушен чл. 34 от ЗАНН. Намира, че наложената санкция не съответства на тежестта и характера на извършеното нарушение, че не са налице отегчаващи вината обстоятелства поради личността на нарушителя – юридическо лице. Претендира наличие на основания за прилагане на чл. 28 от ЗАНН. Моли съда да отмени изцяло атакуваното съдебно решение, алтернативно да намали наложената санкция до минимума по основния състав на чл. 644, ал. 1, т. 1 от КЗ.

В съдебно заседание касаторът не се представлява.

Ответникът по касация се представлява от юрк. Г., която оспорва жалбата като неоснователна и недоказана със съображения, подробно изложени в депозираните писмени бележки. Моли да бъде оставено в сила решението на СРС в цялост. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

СГП изразява становище за неоснователност на жалбата.

Административен Съд С. – град, XXI-ви касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното: Касационната жалба е депозирана от надлежна страна в законоустановения срок в изпълнение на разпоредбата на чл. 211, ал.1 от АПК, поради което същата е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

За да постанови решението си, районният съд е събрал писмени доказателства и гласни доказателствени средства, въз основа на които е установил фактическата обстановка, както следва:

На 01.06.2020г. в ЗД [фирма] била предявена претенция за изплащане на застрахователно обезщетение във връзка с възникнало застрахователно събитие – увреждане на лек автомобил „О. К.“ с рег. [рег.номер на МПС], собственост на Й. Д., по което била заведена щета по полица № BG/02/119003349535 за застрахова „Гражданска отговорност на автомобилистите“ на виновния водач. На същата дата пред застрахователя били представени писмени доказателства, необходими за установяване на основанието и размера ѝ, а на 05.06.2020г. бил извършен оглед на автомобила и било представено удостоверение за банкова сметка, по която да бъде изплатено определеното обезщетение. Впоследствие застрахователят уведомил увреденото лице, че по претенцията е налице тотална щета, поради което за изплащане на обезщетението следвало да представи доказателства за прекратена регистрация на автомобила. По заявление на увреденото лице, че желае автомобилът да бъде ремонтиран, на 11.07.2020г. между страните било подписано извънсъдебно споразумение за изплащане на обезщетение, като от застрахователя не било направено плащане по него. След като на 04.09.2020г. увреденото лице подало сигнал в КФН за забавено изплащане на обезщетението, от КФН е извършена проверка по случая, при която са изискани от дружеството документи за изясняването му, които били

представени на 17.09.2020г. и 01.10.2020г. Междувременно на 11.09.2020г. ЗД [фирма] се произнесло по претенцията, като изплатило застрахователно обезщетение по представената банкова сметка.

След като констатирали, че като не е изплатил обезщетението на увреденото лице в срок до 01.09.2020г., застрахователят е нарушил чл. 496, ал. 1 от КЗ, служители на КФН съставили АУАН № Р-06-881/24.11.2020г. за нарушение с посочената правна квалификация и описание на фактическата обстановка, съответстващо на гореизложеното. Въз основа на така съставния АУАН е издадено от заместник-председателя на Комисия за финансов надзор, ръководещ Управление „Застрахователен надзор“ НП № Р-10-657/15.12.2020г., с което ЗД [фирма] е санкционирано с налагане на имуществена санкция в размер на 2000 лв. на основание чл. 644, ал. 2, предл. второ, във вр. с ал. 1, т. 2 от КЗ, вр. с § 1, т. 51 от ДР на КЗ, вр. с чл. 648, ал. 1 от КЗ. В издаденото НП нарушението е квалифицирано като „повторно“ по смисъла на § 1, т. 51 от ДР на КЗ, тъй като е извършено в едногодишен срок от влизане в сила на НП № Р-10-6/02.01.2020г. /влязло в законна сила на 13.06.2020 г./, с което на ЗД [фирма] е наложено административно наказание за същото по вид нарушение.

За да потвърди това НП, въззивният съд е стигнал до извод, че не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила при съставянето на АУАН и издаването на НП, същите съдържат изискуемите реквизити, а по същество е извършено твърдяното в НП нарушение.

Съгласно чл. 218, ал. 1 АПК вр. чл. 63, ал. 1, изр. второ от ЗАНН предмет на касационна проверка са само посочените в жалбата пороци на решението по чл. 63, ал. 1, изр.1 от ЗАНН на първоинстанционния съд. Съдът в случая не констатира извършени нарушения, касаещи валидността и допустимостта на оспорваното решение, за които следи служебно.

Настоящият състав споделя изцяло направените от СРС правни изводи. Безспорно се установява от доказателствата по делото, че тримесечният срок по чл. 496, ал. 1 от КЗ за произнасяне по щетата, считано от датата на нейното предявяване не е спазен.

Съгласно чл. 496, ал. 1 от КЗ срокът за окончателно произнасяне по претенция по задължителна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите не може да е по-дълъг от три месеца от нейното предявяване по реда на чл. 380 пред застрахователя, сключил застраховката "Гражданска отговорност" на автомобилистите, или пред неговия представител за уреждане на претенции. В този срок застрахователят трябва да се произнесе, като определи и изплати размера на обезщетението, или 2. даде мотивиран отговор по предявените претенции, когато: а) отказва плащане, или б) основанията на претенцията не е било напълно установено, или в) размерът на вредите не е бил напълно установен /ал. 2 от с.з./.

В настоящия случай не се спори по фактите, включително относно датата на предявяване на претенцията и тази на изплащане на обезщетението от страна на касатора. Безспорно е, че претенцията заедно с всички документи /вкл. огледи на автомобила/ е предявена на застрахователното дружество на 01.06.2020г., а обезщетението е преведено по представената от увреденото лице банкова сметка на 11.09.2020г., тоест след изтичане на 3-месечния срок по чл. 496, ал. 1 от КЗ – а именно до 01.09.2020г. В случая следва да бъде съобразено, че страните са сключили споразумение относно размера на обезщетението на 11.07.2020г., което обаче не се отразява на крайния срок за произнасяне от страна на застрахователя, тъй като срокът,

визиран в посочената норма е краен, като неговият начален момент е предявяване на претенцията. Нормата на чл. 496, ал. 1 КЗ посочва начините на произнасяне – а именно отказ или изплащане, изразяване на становище от застрахователя по друг начин, включително и като се признава претенцията или се определя размера на обезщетението, без реално да бъде изплатено, не е произнасяне по смисъла на закона. В тази връзка настоящият състав намира, че е доказано извършването на вмененото на дружеството административно нарушение с посочената правна квалификация.

Правилно е определена също така датата на извършването му, а именно 02.09.2020г. – денят, следващ последния ден, в който дружеството е можело да изпълни задължението си по чл. 496, ал. 1 от КЗ. В тази връзка не се установяват релевираните с жалбата нарушения на преклузивните срокове за ангажиране на отговорността на нарушителя по чл. 34 от ЗАНН. АУАН е съставен в 3-месечния срок от откриване на нарушението и нарушителя /считано от представяне на необходимите доказателства в КФН/, и в 1-годишния срок от извършването му. НП е издадено също в предвидения 6-месечен срок от съставяне на АУАН.

На следващо място, без значение за съставомерността на деянието е, че АУАН е издаден след изплащане на обезщетението. Този факт не заличава с обратна сила извършеното неправомерно деяние и възникналите в резултат от него неблагоприятни последици /макар процесното нарушение да е на просто извършване/.

По възражението на касатора, че не е налице повторност, тъй като предишното нарушение, за което е санкциониран ЗД [фирма] с НП № Р-10-6/02.01.2020г., влязло в сила на 13.06.2020г., е квалифицирано по отменената разпоредба на чл. 271 от КЗ – отм., настоящата инстанция намира същото за неоснователно и неотнормено към спора, тъй като такава квалификация не присъства в текста или диспозитива на НП, което е приобщено към доказателствата по делото. Видно е, че нарушението е квалифицирано по чл. 644, ал. 2, предл. второ, във вр. с ал. 1, т. 2 от КЗ, вр. с § 1, т. 51 от ДР на КЗ, както и процесното нарушение, съответно изпълнителните деяния съвпадат и се изразяват в неизпълнение на задължението на застрахователя да се произнесе по предявена претенция по застраховка „Гражданска отговорност“ в 3-месечния срок по някой от визираните в нормата начини. Следва да бъде само маркирано, че спрямо касатора не може да бъде приложен чл. 644, ал. 1, т. 1 от КЗ, както се претендира с жалбата, тъй като тя касае санкционирането на физически лица.

Относно възраженията, касаещи квалификацията на нарушението като повторно, касационната инстанция напълно споделя изложените от въззивния съд мотиви. На първо място, повторността по смисъла на § 1, т. 51 от ДР на КЗ е квалифициращ белег на нарушението и се отнася до прилагане на санкционната разпоредба при определяне и налагане на наказанието, което е в компетентността на административнонаказващия орган, а не на актосъставителя. Окончателната правна квалификация, респективно юридическото обвинение, се формулира с НП с оглед на събраните в хода на производството доказателства, които не са били известни при образуването на административнонаказателното производство. Както е приел и СРС, фактът на повторност е относим към определяне на съответното наказание и тъй като АУАН няма санкционен характер и не съдържа санкционна част, не е необходимо и в неговото съдържание да бъде отразено, че нарушението е в условията на повторност. По тази причина не е възможно това обстоятелство да бъде посочено още при съставяне на АУАН, а също така не е предвидено и сред реквизитите на акта, регламентирани в чл. 42 от ЗАНН. Въпросът за повторност на нарушението е въпрос

относно вида и размера на наказанието - чл. 57, ал. 1, т. 7 от ЗАНН, който е задължителен реквизит на НП. С тези мотиви настоящата инстанция намира, че не са допуснати съществени процесуални нарушения при издаване на НП.

С оглед направените възражения за маловажност на нарушението от значение е, че то е извършено в условията на повторност и отразява трайна тенденция дружеството да нарушава сроковете за изплащане на обезщетения на увредените лица и като цяло уврежда обществените отношения по предоставяне на застрахователни услуги и осигуряване на застрахователно покритие на застраховани рискове. Също така следва да бъде отбелязано, че макар още на 11.07.2020г. да е подписано споразумение с увреденото лице, без да се посочва каквато и да е причина, обезщетението е изплатено едва на 11.09.2020г. и то след като е започнала проверка от КФН по случая по сигнал на увреденото лице. Освен това не се приема от настоящия състав аргументът на касатора, че за потребителя на застрахователни услуги не са настъпили вреди. Забавеното произнасяне по претенцията несъмнено е накърнило интересите му. Поради това процесното нарушение не се откроява с по-ниска степен на обществена опасност и не може да бъде квалифицирано като маловажно.

По така изложените съображения решението на първоинстанционния съд се явява правилно и законосъобразно постановено, поради което следва да бъде оставено в сила.

С оглед изхода на спора и своевременно заявената претенция за присъждане на юрисконсултско възнаграждение на ответника по касация на основание чл. 63, ал. 5 ЗАНН, вр. с чл. 37, ал. 1 от Закона за правната помощ, вр. с чл. 27е от Наредба за заплащането на правната помощ следва да бъде присъдена сумата от 100 лв.

Водим от горното и на основание чл.221, ал.2 АПК вр. чл.63, ал.1, изр.2 и ал. 5 от ЗАНН, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – град, ХХI-ви касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 20062769 от 10.03.2021г. на Софийски районен съд, НО, 135-ти с-в, по н.а.х.д. № 229/2021г.

ОСЪЖДА Застрахователно дружество [фирма] да заплати на Комисия за финансов надзор сумата от 100 /сто/ лева за юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.